SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. C. No. 98. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 25, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 25-го ТРАВНЯ 1993. Ч. 98. РІК С.

Пам'ятаймо про Україну!

КНДС ПІДТРИМУЄ ПРЕЗИДЕНТА

Київ (УНІАР). — Тут 20-го травня відбулася пресова конференція Конґресу Національно-Демократичних Сил України (КНДС), присвячена подіям у Верховній Раді. У пресовій конференції взяли участь голова КНДС Михайло Горинь, його заступник Микола Поровський, голова Товариства „Просвіта" Павло Мовчан, народний депутат України Лариса Скорик.

Михайло Горинь зазначив, що декрети, видані Урядом за півроку надзвичайних уповноважень не спрацьовують через те, що Уряд виявився неспроможний активізувати управлінський механізм, який мав би реалізувати ідеї, закладені в ці декрети. Проте дещо Урядові вдалося зробити, зокрема, стабілізувати курс купона. Але приватизаційні процеси не рушили вперед. Скажімо, земля, яка мала перейти до фермерів, приватизована лише на 10 відсотків. Приватизаційні процеси блькуються місцевими керівниками.

Проаналізувавши хід економічних реформ, члени КНДС вирішили голосувати проти продовження додаткових уповноважень Уряду. Конґрес Національно-Демократичних Сил буде підтримувати Президента. „У час, коли управлінська криза поглиблює економічну кризу, коли ця криза доходить до крайньої межі, вихід на перший виконавський орган — Президента може врятувати ситуацію", — вважає М.Горинь.

Павло Мовчан дотримується дещо іншої думки. Він вважає, що Президент Кравчук скористався розгубленістю в Уряді й домагається, щоб влада перейшла до його рук.

Микола Поровський вважає, що Уряд Л. Кучми опинився перед ділемою: або створювати галузеві й територіяльні управління (ще одна економічна структура влади), або запровадити ринкові відносини. Перше було б загибельним для України, а друге не можна здійснити, бо нема суспільства власників. Таку структуру, яку пропонує Президент, Поровський вважає універсальною.

Тим часом Верховна Рада Республіки Крим виступає проти резиґнації Уряду Л. Кучми. Крім того, в той самий день, 20-го травня Верховна Рада Криму затвердила резиґнацію голови Ради Міністрів Криму Віталія Курашика, який в цей час перебуває з візитою в ЗСА. Передбачають, що Курашик, можливо, працюватиме в апараті ООН або амбасадором у Республіці Білорусь.

У п'ятницю, 21-го травня на сесії Верховної Ради продовжувалося обговорення заяви прем'єр-міністра Леоніда Кучми про резиґнацію та пропозиції Президента Леоніда Кравчука. „Я вважаю, що зробив правильно, — сказав Л. Кучма, — вважаю, що в нинішній складній ситуації повноту виконавчої влади і відповідальности повинен взяти на себе Президент України".

Президент Кравчук сказав, що втягування у політичну боротьбу перешкоджає прийняттю життєво важливих і необхідних рішень. „Україна є в політичній кризі. Причина — інтриги в парляменті. Я маю право звернутися до народу. У своєму заключному слові я пропонував так: або Парлямент, або Кабінет Міністрів, або Президент. І тому порівнювати таку позицію з російським варіянтом не можна", — відповів Кравчук на звинувачення, що події спрямовуються за російським сценарієм.

Виглядає, що Л. Кучма передбачав можливість такого перебігу подій, оскільки він зателефонував до Москви і попросив перенести на пізніший час зустріч з прем'єр-міністром Росії Віктором Чорномирдіним. Зустріч мала відбутися 20 травня в Києві.

Тиждень закінчився тим, що Верховна Рада не продовжила додаткові уповноваження Кабінету Міністрів, повернувши собі і Президентові права, які півроку тому були передані Кабінетові Міністрів. Більшість депутатів проголосували проти пропозиції Президента очолити Уряд. Не затвердили і резиґнацію Л. Кучми. Сесія Верховної Ради продовжить свою працю 1-го червня, а до того часу депутати працюватимуть у комісіях.

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС ПРИЙНЯВ ПРОЄКТ НОВОГО СТАТУТУ

Члени річних нарад ГУ УНС на Союзівці.

(фото: ред. Р. Гадзевич)

Союзівка. — Тут в останній день своїх звичайних річних нарад, у четвер, 20-го травня, Головний Уряд Українського Народного Союзу прийняв проєкт нового статуту, що його виготовила Статутова комісія під головством заступника головного предсідника д-ра Нестора Олесницького.

У майже цілоденній сесії, якою проводив д-р Н. Олесницький, члени уряду ґрунтовно переходили статтю за статтею, параграф за параграфом, і у кінцевій стадії прийняли його одноголосно. Серед деяких змін усунено слово „головний", пропонуються обмеження щодо віку кандидатів до Екзекутиви — 70 років життя і плянується створити виборчий пост керівника братської діяльности як сьомого члена Екзекутиви.

Проєкт нового статуту буде опублікований у виданнях УНСоюзу для ширшого обговорення членством. Відтак кінцева версія буде представлена 33-ій Конвенції в травні 1994 року у Піттсбурзі. На затвердження статуту потрібно двох третіх голосів усіх делегатів.

Після закінчення сесії в справі нового статуту продовжувалися звітування інших комісій. І так за Комісію канадських справ звітувала головна радна Текля Мороз, за Комісію для відзначення 100-ліття УНСоюзу — головна радна Аня Дидик-Петренко, за Комісію допомоги Україні, до якої ввійшли всі члени уряду — головний радний Євген Іванців.

Останнім на порядку нарад був звіт Фінансової комісії, що його подав головний касир Олександер Блаґітка. Комісія запропонувала суму 75,000 дол. на громадські цілі у формі добровільних датків. З них скористають біля 40 громадських установ і організацій, крайових і льокальних, у ЗСА і Канаді.

Бюджет УНСоюзу на 1993 рік виносить в рубриці приходів 15,838,000 дол. а в рубриці розходів — 11, 624,500 дол.

Вичерпавши порядок нарад, ведуча ними головний предсідник Уляна Дячук подякувала всім учасникам нарад за співпрацю тепер і в минулому, побажала приємного літа, щасливої подорожі домів та зустрічі на 33-ій Конвенції в Піттсбурзі вже у 101-му році існування УНСоюзу. Відспіванням українського національного гимну закінчено ці останні передконвенційні наради Головного Уряду УНС.

НА ЗАПОРІЗЬКІЙ АЕС СТАЛАСЯ ПОЖЕЖА

Запоріжжя (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 21-го травня, в годині 4:28 по полудні сталася пожежа на п'ятому енерґобльоці Запорізької АЕС. Два працівники ремонтували електричний ґенератор в турбінній залі системи охолодження. Якась помилка, чи некваліфіковані дії призвели до загоряння водню. Загинув електромеханік та тяжко поранений його помічник.

Пожежу вдалося загасити. Викиду радіоактивних речовин не було.

ЕВРОПА ПОСИЛЮЄ БЛЬОКАДУ ЮҐОСЛАВІЇ

Рим. — В четвер, 20-го травня, в італійській столиці відбулася зустріч післанців західньоевропейських країн з представниками Мадярщини, Румунії і Болгарії. Ці три країни взяли на себе зобов'язання не пропускати через свої територіяльні води кораблів, що пливуть у Югославію.

Оскільки Адріятичне узбережжя Югославії заблоковане бойовими кораблями НАТО, то до останнього часу вантажі, головним чином пальне, надходило Дунаєм. Командири нафтових баржів, коли їх пробували зупинити болгарські чи румунські прикордонники, кожного разу погрожували, що виллють нафту у річку, а це привело б до екологічної катастрофи.

Тепер для виконання нового завдання Европейська спільнота посилає у східній відтинок Дунаю сім вартових човнів і 300 осіб залоги. Крім них, в операції братимуть участь мадярський, румунський і болгарський контингенти. Хоч їхня місія називається „цивільною", залога цих човнів буде озброєна. Операція почнеться від середини червня.

Спостерігачі підкреслюють, що Болгарія і Румунія прийняли це рішення без особливого ентузіязму, бо для них торгівля з колишніми югославськими республіками становила найважливішу точку прибутку.

Болгарська сторона висловила певність, що припинити доставу зброї й інших товарів для боснійських сербів допоможе не бльокада Юґославії, а розміщення військового контингенту ООН вздовж сербсько-боснійського кордону.

В КАМБОДЖІ ПОЧАЛИСЯ ЗАГАЛЬНІ ВИБОРИ

Пномпень. — В неділю, 23-го травня, в усій Камбоджі почалися вибори до Національної асамблеї — *перші демократичні вибори* в цій країні за останні двадцять років. Згідно з попередніми оцінками, у них взяло участь до 2 міл. виборців.

Як вважають незалежні спостерігачі, вибори відбулися без процедурних порушень і без втручання з боку „червоних кхмерів", хоч вони перед тим провадили активну кампанію залякування населення.

Камбоджійці віддають свої голоси кандидатам у Національну асамблею, котра матиме 120 депутатських місць. Протягом трьох місяців вона прийме нову демократичну конституцію країни і зформує уряд.

На багатьох з 1.500 виборчих дільниць вояки ООН обшукували усіх присутніх спеціяльними детекторами, що виявляють будь-який метал, цим унеможливлюючи перенесення зброї. Через поважні інциденти довелося закрити три виборчі дільниці в південній провінції Кампот. „Червоні кхмери" обстріляли будинки цих дільниць з гармат.

Вибори проводяться при безпосередньому сприянні Організації Об'єднаних Націй. До асамблеї висунули своїх кандидатів 20 партій, в тому числі колишні комуністи, а також представники партії західньої орієнтації, яку очолює Нородом Ранарідгом, син принца Нородома Сіанука.

Перед конвенцією СУА відбудеться цікавий панель

Ню Йорк. — Як інформують організаторки XXIII Конвенції Союзу Українок Америки, у п'ятницю, 28-го травня, у навечір'я початку Конвенції, відбудеться у готелі Марріот, який знаходиться на летовищі в Нюарку, Н.Дж., окремий передконвенційний панель, призначений для широкої публіки і для учасниць Конвенції.

В панелі беруть участь, як доповідачі, постійний представник України до Організації Об'єднаних Націй амбасадор Віктор Батюк, адвокат Роберт МекКонелл і Марія Руфенахт, координатор в Державному Департаменті для технічних ділянок у державах СНД.

В. Батюк праця якого „Вибір України як безнуклеарної держави" саме появилася в Інституті роззрбоєння і дослідів в ООН, буде говорити про ставлення інших держав до незалежної України. Р. МекКонелл, що донедавна був віцепрезидентом ККДУ і Сі-Бі-Ес, Інк., а тепер працює адвокатом у відомій фірмі Джібсон, Данн і Крачер, буде говорити про будову нової демократії при допомозі ЗСА. Х.М. Руфенахт, яка працює в Державному Департаменті у відділі координації допомоги Уряду ЗСА державам СНД, буде говорити про нові програми і можливості такої допомоги.

Цілий панель буде проваджений англійською мовою. Панель відкриє о год. 6:30 вечора член головної Управи СУА, а тепер голова Національної ради жінок ЗСА Ірина Куровицька.

Панель призначений для широкої української публіки, а вступ — за добровільними датками.

Спалахнув тероризм

Харків (УНІАР). — Тут 20-го травня місцева радіостанція повідомила, що в місті та околицях вчинено кілька актів тероризму. Злочинець одягнений у міліційну форму і має при собі пістоль та автомат. Пізніше його вже бачили у формі авіяційного офіцера. Він вчинив напад на вартового Харківської вищої авіяційної радіотехнічної школи, викрав одяг, зброю і втік. Вартовий Петров з травмою голови лежить у лікарні.

Поблизу села Приколотного, Великолуцького району на Харківщині, піднятий по тривозі міліційний патруль перевіряв автотранспорт у пошуках злочинця. Несподівано один із членів групи патрульних міліціянтів напав на своїх колеґ і вбив їх. Озброєний автоматом, він захопив автобус з пасажирами. Перед в'їздом до Харкова злочинець вийшов з автобуса і подався до приміського лісу.

Йдеться про українські друкарні

Ініціятори американсько-українського співробітництва в ділянці поліграфії А. Севітт (зліва) і А. Штромберґ під час відвідин редакції „Свободи".

Джерзі Сіті, Н.Дж. (П. Часто). — Читачі не могли не помітити, що у випадку більшої значимости теми „Свобода" знову й знову повертається до неї. Наприклад, рік тому ми вже писали про ініціятиву американського підприємця Айка Севітта, тепер маємо намір підтримати її вдруге, а якщо треба буде, то й втретє, бо йдеться про розвиток важливої для України ділянки — поліграфії. Тут можна не вдаватися до спеціяльних арґументів — всі ми розуміємо, що без модерної поліграфічної промисловости, навіть за умови достатньої кількости паперу, видання укрїнських газет, журналів і книжок залишиться й надалі проблематичною справою.

Бувши добре поінформованим у світі поліграфії фахівцем, а також докладно знаючи про друкарські потреби України, засновник і президент „Gate Group USA" А. Севітт минулого року поділився через „Свободу" своїм наміром ство-

(Закінчення на стор. 4)

У Бостоні вшанують жертви Великого голоду

Бостон, Ма. (Орест Щудлюк). — Тут у вівторок, 1-го червня о 12-ій годині полудня, у Нурсез Гол, Массачусетс Стейт Гавз на Бікон Гіл відбудеться вшанування жертв Великого голоду в Україні 1932-33 років.

Головну доповідь виголосить д-р Роман Шпорлюк, професор історії України Гарвардського університету. Виступить також Вілліям М. Балджер, президент стейтового сенату. Крім цього відбудеться відповідна програма.

Передбачається, що губернатор Вілліям Ф. Велд і посадник Бостону Реймонд Л. Флин проголосять день 1-го червня 1993 року „Днем вшанування жертв Великого голоду в Україні".

Імпрезу 60-ліття Великого голоду підготовляють Відділи УККА, парафії та організації Бостону і околиць.

Запрошується українську громаду Массачусетсу, Роуд Айленду та Ню Гемпширу прибути на відзначення.

ЖУРНАЛ „НАШЕ МИНУЛЕ"

Київ. — Тут відновлено журнал незалежної історичної думки „Наше минуле", що виходив у 1918-19 роках за редакцією шевченкознавця Павла Зайцева. Перше число нового журналу склали статті Сергія Білоконя, Віктора Дудка, документи з архівів НКВД, статистичні відомості про Київ 1942 року, реєстри вищих губер нських чиновників України 1794-1902 років, рецензії. Журнал виходить під фірмою Київського Наукового Товариства ім. Петра Могили за редакцією С. Білоконя. Друкується журнал завдяки підтримці відомого мецената Мар'яна Коця.

У СВІТІ

МИНУЛОГО ТИЖНЯ сесія обласної ради проголосила Вологодську область державою у складі Російської федерації. Своє рішення депутати обґрунтували волею народу, висловленою 25-го квітня. В цей день, одночасно з всеросійським, був проведений обласний референдум. Виборці повинні були відповісти на запитання, чи хочуть вони, щоб область мала конституційні права, рівні з республіками, що входять у склад Росії. Понад 80 відс. проголосували „за".

КОЛИШНІЙ-ПАНАМСЬКИЙ керівник ген. Мануель Норієґа категорично відмовився виступати свідком на процесі, який американська Феміда намагається організувати проти члена кубинського уряду Рауля Кастро. Про це стало відомо від адвокатів генерала, визнаного у ЗСА винним у причетності до наркобизнесу і який відбуває термін покарання у федеральній в'язниці на Фльориді. Справа, в якій брат кубинського лідера Філеля Кастро фігурує як основний залідозрений, зв'язана з доставою кокаїни з Колюмбії у ЗСА через Кубу.

ПРЕЗИДЕНТСЬКА КОМІСІЯ, яка займається розслідуванням причин заворушень у Москві 1-го травня, прийшла до висновку, що „безпорядки стали наслідком заздалегідь спланованої антиурядової провокації". Як повідомив голова комісії прем'єр-міністер Віктор Чорномирдін, слідство встановило, зокрема, що напередодні кривавих сутичок, що привели до загибелі міліціонера, демонстранти привезли ціле вантажне авто каміння, щоб закидувати ним міліцію.

У МОСКВУ ПРИБУВ НОВИЙ амбасадор ЗСА в Росії Томас Пікерінг. Він замінить на цьому пості Роберта Стравсса, який виїхав з Москви у листопаді минулого року і недавно був призначений головою правління Американсько-російської ділової ради. 62-річний Томас Пікерінг — професійний дипломат. В різні роки він був амбасадором ЗСА в Ізраїлі, Йорданії, Сальвадорі і Норвеґії. В роки президентства Джорджа Буша був постійним представником ЗСА при ООН. До останнього часу очолював американську амбасаду в Індії. „Обов'язок З'єднаних Стейтів — допомогти Росії добитися успіху в її зусиллях щодо здійснення демократичних і ринкових реформ", — заявив Т. Пікерінґ у Комісії закордонних зв'язків, яка затверджувала його кандидатуру.

Олбанська округа вшанує жертви Голоду

Вотервліт, Н.Й. (Ярослав Кушнір). — Створено Українсько - Американський Комітет Олбанської округи Стейту Ню Йорк, щоб відзначити 60-річчя Великого Голоду в Україні у вівторок, 1-го червня ц.р. Головою Комітету обрано мгра Михайла Савкова, мол.

Початок святкувань — о год. 6-ій вечора на площі біля пам'ятника Тарасові Шевченкові, де сходяться 3-тя та 4-та вулиці в Трою, Н.Й. Після короткої програми відбудеться жалібний похід учасників з чорними стяжками, засвіченими свічками та з відповідними транспарантами до української автокефальної православної церкви в Трою, де українські священики обох віровизнань відправлять Панахиду.

Комітет вирішив також протягом 1993 року відбути інші відзначення: панель на тему Голоду, пресову конференцію, на яку будуть запрошені телебачення та преса, доповіді про Голод у коледжах, щоб в цей спосіб якнайбільше поінформувати чужинців про насильно спричинений штучний Голод, який так довго могла зберегти у таємниці Москва від народу шляхом прямої брехні.

Проситься мешканців міст і околиць Амстердаму, Вотерваліту, Коговзу і Трой взяти масову участь у святкуваннях.

КИЇВ. У Будинку Вчителя відбулася зустріч генерального секретаря асоціяції „Альянс Франсез" Жана Арзика з громадськістю міста. Асоціяція відома у світі, має близько 800 осередків в Америці, Европі, Азії, Африці та Латинській Америці. На теренах колишнього СССР асоціяція розпочала діяльність 1990 року. В Україні нині діють 12 осередків у містах: Дніпропетровське, Харків, Донецьке, Львів, Ужгород, Севастопіль, Симферопіль. Члени асоціяції пропаґують французьку мову та культуру серед студентів і громадян України. У Києві засновано перші курси французької мови, випускники яких отримають посвідчення міжнародного зразка.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на: Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Конечність економічної співпраці

14-го травня ц. р. Президент України Леонід Кравчук — разом із восьми іншими головами усамостійнених колишніх членських республік СССР, тепер членів Спілки Незалежних Держав (СНД), підписав декларацію про створення Економічного союзу. Коментувати цей акт дуже трудно, бо не маємо перед собою тексту цієї декларації і не знаємо нічого про розмови, які довели до нього, — адже він не появився, як нежданний і несподіваний герой із античної драми „Deus ex machina" „бог із машини". Одне зразу ясне: усі країни колишнього Совєтського Союзу переживають важку економічну кризу, з Росією на першому місці. Тільки у Росії та економічна криза тісно пов'язана з політичною, з боротьбою за владу, з хронічним гострим конфліктом між президентом і парляментом, а в Україні — славити Господа — цього нема. Щобільше — не тільки колишні члени СССР переживають економічну скруту, а насправді всі колишні комуністичні країни Европи — Польща, Мадярщина, Румунія, Болгарія, Чехія і Словаччина та включена до Німецької Федерації Східня Німеччина. З усіх них найкращий політичний і економічний лад у Чехії — у самому серці Европи, Чехія завжди мала тісний економічний і культурний зв'язок з Заходом.

Наші земляки, — може у діяспорі ще більше, як в Україні — насторожені проти контактів з Росією, боячися, щоб вони не звузили рамок насправжньої державницької волі України. Острах психологічно зрозумілий, бо він покутує від трагічного розчарування Переяславським договором. Але дійсність має свої закони. Патріотичний максималізм не може легковажити тих законів дійсности, між якими на першому місці стоїть економіка. Фактом є, що Україна не є економічно самовистачальна, — її промисел не може працювати без імпорту десятків необхідних товарів, її комунікація не може існувати без нафти, якої Україна не має, і не може огрівати домів без ґазу, якого не має. Немає в новітній історії країни, яка вела би у політику ізоляції, а спроба Великобританії „блискучої ізоляції", скінчилася повним провалом. І в новітній історії демократичного світу прийшло до узгіднення політики і економіки, — одна з другою співпрацює і гармонізує, без шкоди для національно-державної свободи. Пригадаймо останній мудрий політично-економічний акт президентури Джорджа Буша: договір з Мехіко і Канадою про скасування митних бар'єр між цими трьома країнами.

У вістці про декларацію у Москві у „Свободі" з 18-го травня ц. р. сказано саме про плян завести „вільний рух" товарів між країнами такого Союзу. Це ніщо інше, а наслідування отого тридержавного пакту ЗСА, Мехіко й Канади. Це ще тільки плян, бо у тій же вістці читаємо, що щойно 10-го липня мають підписати 26 ближче неозначених документів. Не тільки Україна ставить на найперше місце своїх турбот — забезпечення території, та своєї державної волі. І тому у тій вістці (мабуть і в тексті декларації) говориться про „колективну забезпеку". Голова Комісії закордонних справ Верховної Ради України Дмитро Павличко говорив про потребу ґарантії безпеки для України від Заходу у своєму виступі на відзначуванні 45-літнього ювілею Українського Інституту Америки в Ню Йорку 16-го травня ц. р. Він пригадав таку ґарантію, що її европейський Захід дав був Австрії: це був так званий державний акт, за яким СССР відкликав з Австрії свої окупаційні війська, Австрія проголосила „невтральність", а Захід ґарантував їй безпеку. Україна старається дістати подібну ґарантію безпеки від Заходу, але та безпека буде ще кращою, як її заґарантують Росія і всі члени СНД.

Державність України запустила вже надто глибокі корені, щоб хтось міг їх вирвати. Покращання економіки України — передумова скріплення її державної волі. Не лякаймося нового експерименту.

ПОНАД 100,000 РОСІЙСЬКИХ громадян працюють на Заході нелегально і приблизно стільки ж в рамках контрактів на спільних підприємствах. Заступник міністра праці Росії заперечив повідомлення, що появилися у пресі, ніби на Заході працює півмільйона росіян.

Микола Бараболяк

А НА ФРОНТІ ПІВДЕНЬ — ПІВНІЧ ПІВДЕНЬ — ПРОҐРЕС

Політичний фронт Південь—Північ старший від фронту Схід—Захід. Річ у тому, що ми першим не цікавилися. Наша вся увага була завжди і далі є зосереджена на проблемах між Сходом і Заходом, бо Україна у них життєво заінтересована. Виходить, що цей останній фронт зліквідований. Дійшло навіть до того, що Захід помагає нині Росії вилизуватись із ран завданих їй в остаточному бою на полі економіки. Є проблеми з наслідками змагання на тому фронті і на Заході: він надто заборгувався на цю ціль. А ще поганіше те, що „холодна війна" породила монстра під назвою воєнно-мілітарного комплексу, який набрав цих самоіснування, а таке важко зліквідувати. На всякий випадок у конфлікті Схід-Захід, Захід виграв.

У другому політичному конфлікті: Південь—Північ, бідний Південь проти багатої Півночі — Північ видимо поступово проґрає. З Півдня приходять неозброєні армії, як то було при кінці Другої світової війни зі заливом Европи совєтськими військами, та й фаланги бідноти, яка шукає кращих умов буття на півночі. В Америці ми спостерігаємо цю інвазію головно на вулицях великих міст. На них побачите всякий народ. Про це й писати не треба, бо відаєте про те самі. Врешті це питання наразі не надто пекуче, бо в ЗСА простору доволі. Біда тільки в тому, що ці „новоприбулі" не розтаборюються на цих широких просторах, а пруть до міст, де промишляють.

Більш серйозну проблему з тією інвазією бідноти з Півдня має Европа, де народові живеться тісно. А за останні десятиріччя наплило до Німеччини 6.7 млн. небажаного люду, до Франції 3.6 млн. до бідної Австрії понад півмільйона, мільйон до Італії, майже півмільйона до Швеції і т. д. (Цифри з „Нешенел Джеоґрафік" за травень 1993). Із земель колишнього СССР переселилось на Захід від 1986 року, головно до Німеччини, 2.4 млн. З колишньої Юґославії дістала Центральна Европа 600,000 народу. Статистика показує, що річно напливає до Центральної і Північної Европи понад 2 млн. люду, тричі стільки, що до ЗСА з Півдня через „зелену границю".

Цей наплив бідноти Півдня на Европу і ЗСА — це не якесь переходове явище, яке устабілізується. Раз ці народи переконались, що, які трудноші вони подорозі не переходили б, усе ж якось на Півночі улаштуються, струмінь не перестане перти на Північ. Ось дещо для ілюстрації про тиск на Німеччину, Францію й Італію.

Минулого року наплило до Німеччини, шукаючи азилю зі самої Боснії 235,000 люда. З інших країн вдруге стільки. В Німеччині обов'язує закон, що не можна не допустити до країни, коли хтось шукає азилю. Та все, що сюди тягне — це жертви нужди; про якесь політичне їх переслідування й мови бути не може, подібно як це мається справа з утікачами з Гаїті до ЗСА; але їх муситься переслухати і перевірити, чи вони насправді не політично переслідувані. Такий закон, а це довгий процес. А тим часом треба їм дати приміщення і годувати. А німцям самим не переливається після з'єднання зі Східньою Німеччиною. Наїжджають ці імігранти поїздами, як шукачі азилю, та більшість пре через „зелену границю". Головно легко непомітно перебристи з Польщі кордон на річці Ніссі. А дуже різношерстий це народ: пакістанці, банґлядешці, жителі таких далеких африканських країн як Того, Нігерія. Ті „населено" живуть у будах, які собі ставлять, більші скупчення під Мюнхеном. Тих, що просять азилю, влада приміщує.

Франція має біля 3 млн. цих „новоприбулих". Раніше приходили вони головно з колишніх колоній — Марокко, Альжирія. Нині ці пришельці — це народ різношерстий, такий як курди, малійці. Переважно мусулмани. Їх три млн. на 57 млн. населення Франції. Французи переважно католики, хоч би тільки формально, і ці наїзники розкладають килимчики для молитви повсюди. Звичайна брама переходу для них — стежки у горах Піринеях, де важче переловити як у ЗСА на мехіканському кордоні.

Клопіт з „новоприбулими" має і не така то багата Італія. Чували певно про 25,000 албанців, які причалили були минулого року до порту в Барі. Найдете їх всюди по містам в опущених будинках, на залізничих станціях. Викурить їх поліція з одного місця, найдуть друге. Це головно марокканці, банґлядешці, але подибаєте і тих із далекої Срі Лянки. Словом міграція народів у поході. Таке в історії бувало. Але тоді було більше простору. А така наприклад Італія — це країна еміґрації, не

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Д-р Тамара Булат

Оперні співачки України зацікавлюють американців

Весняні місяці цього року принесли українській громаді в Америці чимало змістовних виступів гостей з України на різні теми з проблем державотворення і науки, нуклеарних катастроф і культурознавства. А мистецтво говорить само за себе, виявляючи тенденції свого розвитку на сучасному етапі через творчі здобутки, динаміку поширення.

Український Інститут Америки (УІА) в Ню Йорку все більш перетворюється на своєрідний міні Карнеґі Гол — центр української музики, осередок просвітництва. Там звучать твори різноманітних стилів, твори клясичного і сучасного мистецтва, виступають інструменталісти, вокалісти, як ті, що мешкають в Америці, так і гастролюючі музики.

8-го травня у приміщенні УІА дали концерт заходами Української Вільної Академії Наук (УВАН) та Українського Інституту Америки дві українські оперні співачки — Світлана Никитенко і Лідія Бичкова. Трапилося так, що їхнє інтерв'ю в газеті „Свобода", опубліковане в день концерту, не всі змогли прочитати. Отже, знайомство з артистками відбулося без допомоги словесної реклями. Ті, хто зміг прийти на концерт, не пошкодував. До душі припав спів двох талановитих співачок. Їхні красиві голоси з дитинства формувалися в степових зонах української землі — на Донеччині і Запоріжжі. Співачки мають не лише яскраві за тембром, сильні голоси, але й вроджену музикальність. Фразування, емоційна щирість у передачі мелодії одразу вияснюють, що поза доброю фаховою підготовою, у їхню інтерпретацію вкраплено щось надзвичайно тривке з багатовікового досвіду усного фолкльорного інтонування.

Я знаю деяких наших оперних співаків, що пишаються своїм вишколом в українських та італійських співочих школах, та коли доходить справа до народної пісні, їм буває дуже важко перейти до передачі стилю українського музичного фолкльору. Особисто для мене спів народної пісні оперним співаком — це випробування його природної музикальности й мистецької ерудиції.

С. Никитенко і Л. Бичкова мають досвід співу в оперних театрах як на Україні, так і чужинецьких.

Світлана (кольоратурне сопрано), випускниця Київської консерваторії, є солісткою Малого театру опери та балету імені М. Муссорґського та Маріїнського театру в Ст. Петербурзі. Минулого року її запрошували до Мінської опери Ню Йорку. В рецензованому концерті співачка успішно виступила з репертуаром українських кольоратур-арією Йолан з опери „Милана" Георгія Майбороди, „Соловейком" Марка Кропивницького, сольоспівом „До соловейка" Лесі Дичко на вірші Павла Грабовського, а також народною піснею „Хусточка" та піснею „Якби я вміла вишивать" Ніни Андрієвської на слова Лади Реви. Слухачі з особливим зацікавленням прореаґували на оголошеннях знаних і улюблених арій — Джільди (з „Ріголетто" Дж. Верді), „Лючії де Лямермур" Дж. Доніцетті), Цариці ночі (з „Чарівної флейти" В. Моцарта).

С. Никитенко технічно вправно виконала показовий для кольоратурних голосів „букет" оперних арій і сольоспівів. Співачка лишень мала би врахувати акустику залі, щоб позбутися форсованого в деяких місцях звукоутворення. Натомість вона продемонструвала високу культуру виконання і легкість співу в технічних пасажах та осмислення музичного образу в кожному творі. Акомпаньювала цій співачці учениця музичної школи при Московській консерваторії Аня Купаросова.

У другому відділі концерту виступила лавреат Міжнародного конкурсу ім. Михайла Ґлінки в Талані (Естонія), солістка Національної опери України Л. Бичкова. Її сопрано великого діяпазону, соковитий округлий звук, який, здається, може тягнутися у безконечність на опертому диханні. У Києві минулого року її почув американський диригент Роджер Мек-Мерен. Йому сподобався спів Л. Бичкової

Закінчення буде.

Марій Цибульський,
(ФКУ)

ГАРВАРДСЬКОМУ ЖУРНАЛОВІ 15 РОКІВ

Підготовлений Українським Науковим Інститутом Гарвардського Університету (УНІГУ), журнал „Гарвардські Студії Українознавства" завершив 15-ий рік репрезентування української вільної науки в міжнародному науковому світі. Найновіше подвійне число журналу (том XV, 3/4, 465 ст.) починається дискусією над модернізмом у українській літературі, тобто художним напрямом, що включає такі постаті як О. Кобилянську, Лесю Українку, Г. Хоткевича, М. Вороного. Його вибрані аспекти аналізують три дискутанти — професори Д. Гузар-Струк і М. Тарнавський, обидва Торонтонського Університету і О. Ільницький з університету Альберти. Праця четвертого автора, Г. Грабовича, професора катедри української літератури ім. Дмитра Чижевського в Гарвардському Університеті, є оглядом і синтезою висловлених думок.

З матеріялами, які тепер подаються читачам, автори виступали на конференції Американської асоціяції для поширення славістики (ААASС) у Вашінґтоні в жовтні 1990 року. Дискусія на широку тему українського модернізму продовжувалася в 1991 році і продовжуватиметься на наступних щорічних конференціях. Опублікування збірки всіх виступів буде першою англомовною аналізою цього занедбаного періоду в історії української літератури.

Серед інших матеріялів журналу, стаття „Нижня Скитія в західньоевропейській географічній традиції в часах хрестоносних походів" Л. Чекіна (Колґейтський університет) досліджує відображення Східньої Европи, особливо терену між Доном і Дунаєм, у географічній літературі XI і XII століть. До праці подано три середньовічні карти території Руси та покажчики.

У статті із сфери релігії, культури і літератури Г. Ґольдблят (Єйльський університет) ділиться результатами своїх найновіших досліджень над життям і творчістю Івана Вишенського. Цей український монах (жив на переломі XVI століття; поселився в монастирях грецької гори Афон) став контроверсійною постаттю у релігійній і культурній полеміці останнього століття. Коли літературні заслуги полемічних творів, послань і діялогів Вишенського позволяють трактувати його як визначного письменника українського культурного відродження кінця XVI і початку XVII століть, то вузька суть та агресивний тон його виступів і відсутність зацікавлення ними на тодішній Україні зводять Вишенського до ізольованої позиції самозванчого пророка. Його нехтування вченням і невгамована антиукраїнсько-католицька тенденція, що відображені в творах висиланих із Афону на Батьківщину, відштовхували навіть релігійних співвизнавців Вишенського, так що лиш один його твір був надрукований в Україні під час життя автора. Цікаво, одначе, що творчість Вишенського знайшла прихильників у Росії при кінці XVII століття.

Професор Ґольдблят досліджує перехід текстів Вишенського до кіл російських старовірів, тобто противників літургічних реформ переведених в 1650—1660 роках. Відділена півмонаша спільнота старовірів без священиків, живучи в переконанні, що засвітав вік антихриста, легко могла знайти спорідненість з українським монахом, який у своїх творах розвивав панораму занепаду Української Православної Церкви внаслідок діяльности, мовляв, сил демонічного зла.

Стаття „Fides Meletiana: Marcanto de Dominis and Meletij Smotryc'kyj" проф. Д. Фрика (Каліфорнійський університет у Берклі) написана авторитетним дослідником життя творчости Мелетія Смотрицького, єпископа-письменника, мабуть чи не найбільш вченого представника українського культурного відродження XVII віку.

Закінчення буде.

Богдан Бойчук

ТЕАТРАЛЬНИЙ ФЕСТИВАЛЬ У ХАРКОВІ

У першій половині квітня цього року в Харкові відбувся перший театральний фестиваль „Березіль". „Театральність" цього фестивалю почалась для нас у півдороги з Києва до Харкова. Ми з Марією Ревакович мали вибір їхати нічним поїздом або автом. Поскільки автомобілем їхали Юрій Шевельов і Оксана Соловей, ми рішили, що в цьому мусить бути якась глибша символіка й особливість, і поїхали автомобілем. На жаль, не помилилися: подорож була особлива. Десь посередині дороги тріснуло переднє колесо, і наш шофер досить вправно і скоро замінив його запасним. Але 30 кілометрів перед Харковом тріснуло друге колесо, і вправність нашого шофера була вже зовсім непридатна. Ми драматично мусіли просидіти посеред дороги до пізнього вечора, аж наш ґід якось продістався „на палець" до Харкова, знайшов іншу машину і приїхав по нас.

У наслідок цього, ми втратили славне російськомовне відкриття фестивалю, та це можна, вправді, зарахувати до щасливої категорії. Найгірше було те, що ми втратили також виставу Київського театру ім. І. Франка „Тев'є-Тевель" Шалом-Алейхема з Богданом Ступкою в головній ролі. Та Богдан Ступка потішив мене, що цю виставу ставлять ще 9-го квітня в Києві. Тож, приїхавши з фестивалю до Києва раніше, я відразу вибрався до театру І. Франка. Та Ступка вміжчасі зумів захворіти, й виставу перенесено. І так я досі її не бачив. Але повертаймося до Харкова.

ЗНАМЕННІ ВИСТАВИ

На другий день після приїзду нам все таки пощастило побачити Богдана Ступку в головній ролі у виставі „Записки божевільного" Миколи Гоголя. Ролю наглядача виконував Остап Ступка, а режисером вистави був Василь Сечін, який живе тепер у Мюнхені.

Це була справді вистава для одного актора, і Богдан Ступка повно виявив у ній своє акторське „tour de forse". Кожний рух, кожна інтонація голосу, кожний вираз обличчя, — віддавали духовний та емоційний стан божевільного. Богдан Ступка віртуозно грав на найсильніших і найделікатніших струнах своєї акторської арфи й тримав публіку в напруженні від початку до кінця дійства. Мені доводилось бачити кількох великих акторів світу; Богдан Ступка, без сумніву, стоїть у першому ряді між ними. Цей актор був для мене особливим і зворушливим відкриттям.

Під час дійства мене ввесь час муляла думка, що з такою виставою конче треба виходити в світ. Нас часто у світі опльовують, обкидають болотом, потворять наш духовний вид. А вистави такого рівня, як „Записки божевільного", помагали б все це спростовувати в психіці західньої людини. І якщо наша спільнота в діяспорі це відповідно оцінить і поможе, — то, дасть Бог, цю виставу можна буде зреалізувати в одному з театрів Ню Йорку та інших міст Америки.

Зараз поруч я поставив би виставу Харківського театру ім. Т. Шевченка „Largo desolato" чеського драматурга Вацлава Гавела. У цій виставі я відкрив дуже ориґінального й доброго режисера — М. Яремкова. Вразив і переконав мене самий режисерський задум: посередині сцени стояло крісло з високим опертям, а кругом нього тулились звої паперу, наче білий острів філософа Леопольда. Представників влади, робітників і жінок режисер Яремків зобразив як циркових клоунів, які шалено їздили кругом філософа ковзанами на роликах. Всі вони намагалися перетягнути філософа до себе, для своїх послуг: одні залякуванням, другі терором, треті „любов'ю". Всі прямо фізично роздирали його білий паперовий острів, тобто його праці, і безнастанними вимогами і втручаннями руйнували його духовну сутність, його індивідуальність.

Актори назагал вив'язувались у своїх ролях — першорядно. Варті вирізнення О. Стефан у ролі Ольбрама та С. Бережко в ролі Леопольда. З розмов я дізнався, що Яремків режисерував теж дуже добру виставу Горбань С. Мрожека. На жаль, нам не пощастило її побачити.

Про цей театр чув я раніше. У „Світо-виді", наприклад, була обширна стаття про режисера цього театру — Кучинського. Та зустрівся я з ним уперше. Ставили вони п'єсу „Благодарний Іродій", яку скомпонував Валерій Шевчук на основі творів Григорія Сковороди. Найсильніше вражав тут ансамбль як цілість. Було це шаленодинамічне дійство, де актори творили сценічну симфонію великої енергії : балетними рухами тіл, голосами як звуками і текстом Сковороди. Вся ця енергія підносила глядача до вершин екстатичности і духовного очищення чи просвітлення.

Але... існує маленьке „але". До Ню Йорку приїздив яких п'ять чи шість років тому польський театр з Ґардзеніце. На основі православних і греко-католицьких церковних традицій меншин у східній Польщі — вони поставили дуже подібне дійство. Цілком наглядно, цей театр з Ґардзеніце мав своє коріння в театрі Єжи Ґротовського. Тож виставу (дуже добру!) Львівського молодіжного театру треба приймати як продовження традицій двох згаданих польських театрів.

Режисер Вірляна Ткач дебютувала в Харкові виставою „Сліпий зір", базованою на життєписі сліпого поета Василя Єрошенка та монтажі поезій інших авторів. Ця вистава була на далеко вищому рівні, ніж її попередня вистава була на далеко вищому рівні, ніж її попередня вистава „Вибух", головно завдяки сукупнішому сюжетові та (Shigeko) та Дженніфер Като (Gennifer Kato).

Усе ж, мені здається, що Вірляна Ткач у якійсь точці буде мусіти конфронтуватись із структуральнішим драматургійним текстом, тобто з п'єсою, бо повторне і дальше коляжування буде обмежуючим і нетворчим.

МЕНШЕ ЗНАМЕННІ ВИСТАВИ

Життя, любов і смерть у постановці еспанського театру „Ля Баррака". Цей театр афішує себе театром Федеріко Ґарсії Льорки, але великої чести для Льорки він не приносить. Насправді режисер цього театру підходить досить поверховно до текстів Льорки, — на популярно-народницькому рівні. В результаті, не було ані справжнього театру, ані справжнього Льорки. Був радше здеформований Льорка. Найнеприємніше вражала третя аґіткова частина, спрямована проти американських долярових капіталістів, ніби базована на збірці Льорки „Poeta de Nueva York". Проблема в тому, що нюйоркські твори Льорки не є ані такі поверховні, ані такі аґіткові, як це

(Закінчення на стор. 4)

Відзначення д-ра С. Дершка

Д-р Степан Дершко, відомий громадський діяч у Саскатуні, отримав пропам'ятну медалю з нагоди 125-річчя Канадської Конфедерації, дня 8-го березня 1993 року. Медалю вручили Савеля Федорук — лейтенант-губернатор Саскачевану та Роман Романів, прем'єр Саскачевану.

Д-р С. Дершко дістав цю медалю за свій вклад у ветеринарну професію, будучи головним ветлікарем департаменту рільництва. Протягом 39 років він провадив контролю м'яса та був причетним до зміни закону про інспекцію м'яса, який змінено 1986 року. Також д-р С. Дершко був активний у громадському житті Канади від часу свого приїзду, тобто від 1948 року.

Тут він виявив себе у філії УНО в Саскатуні, будучи чи не найдовше в історії філії її головою, а також головою „Прихильників Руху", Саскачеван — Північ. Не менше він активний у Ротарі — клюбі, будучи одним із директорів та головою у Риверсдейл Імпрувмент Дістрікт.

Під час свого перебування в Україні у травні 1990 року встановив стипендії для здібних, але бідних студентів у Медичному Інституті в Івано-Франківському, Ветеринарній Академії Львова, Музичному Інституті ім. Лисенка в Києві та стипендію для докторанта Чернівецького університету Анатолія Кондрашова, який займається спадщиною М. Драгоманова і після одержання докторату стане професором історії в університеті. Також д-р Дершко помагає всіми можливими шляхами українській поетесі Ганні Дущак із Буковини. Вона у п'ятнадцятирічному віці занедужала на септичний артрит і від 18 років прикована до ліжка, не має жодної помочі від нікого.

За свій вклад у започаткування дружби між містами побратимами Чернівці — Саскатун, як теж за обмін між університетами Чернівців і Саскатуну, місто Чернівці надало д-рові С. Дершкові почесне громадянство.

Відрадним є те, що д-р С. Дершко перейшов складну операцію 15-го вересня 1992 року видужав і повернув до праці.

36 років тому д-р С. Дершко відкрив крамницю меблів „Юніверсал Фурнічур", яка стала одною з кращих у Саскатуні, її вела також дружина д-р Дершко, Галина, а відтак — син Зоріян. Д-р С. Дершко після переходу на емературу в 1988 році відкрив крамницю меблів для немовлят та дітей „Юунг Дженерейшон Фурнічур".

Ми, приятелі та члени наших організацій, гратулюємо д-рові С. Дершкові за його відзначення та бажаємо йому доброго здоров'я і дальших успіхів у приватному та громадському житті.

Л. В.

Відзначення 150-ліття Миколи Лисенка

Заходами УВАН та УІА дня 21-го лютого 1993 року в залі Українського Інституту Америки в Ню Йорку відбулися Ювілейна Наукова Конференція і концерт з нагоди 150-ліття з дня народження основоположника української національної клясичної музики Миколи Лисенка.

Не зважаючи на снігову завію, зійшлося численна публіка, яка цікавиться нашим культурним життям.

У вступному слові президент Української Вільної Академії Наук в ЗСА д-р Марко Антонович підкреслив величезну ролю М. Лисенка в громадсько-політичному житті України XIX — початку XX століть. Композитор, блискучий піяніст, знавець фолкльорної культури і диригент, М. Лисенко завзято боровся проти царського тиску на українську культуру.

Дослідник багатогранного життя М. Лисенка, київський музиколог д-р Тамара Булат в своїй доповіді розповіла про новаторську сутність творчої діяльности М. Лисенка, оперту на етнографічно правдивій українській музиці східних і частинно західних регіонів України. Це пісні з музичнопобутового середовища і обрядова пісенність, що зберігла, за словами Лисенка, залишки прадавньої дохристиянської народно-пісенної творчості.

М. Лисенко, інспірований оригінальністю, одуховленою щирістю поетичного вислову нашої народної пісенности, вніс в Україні пожвавлення професійности у всіх спеціяльних музичних напрямах. Фахове уживання поліфонії в творах М. Лисенка доповнює його характеристику як клясичного національного композитора України.

Д-р Василь Витвицький і д-р Тамара Булат виступають на конференції УВАН, присвяченій 150-літтю від дня народження Миколи Лисенка.

Фото Юрія Чапленка

Наш музикознавець і композитор д-р Василь Витвицький виголосив доповідь „Микола Лисенко і Іван Франко". Приязнь обидвох видатних культурних діячів почалася в 1885 році, вони зразу знайшли спільну мову, відчуваючи власну відповідальність за боротьбу проти брутального насильства.

Спільність ідей М. Лисенка і І. Франка внесли на сході і заході України відродження невмирущих ідей Т. Шевченка. І. Франко зазнайомлював М. Лисенка з галицькими народними піснями, які М. Лисенко записував у своїм збірнику. М. Лисенко в своїх листах просив І. Франка, щоб він впливав позитивно на галицьку молодь. Він відверто критикував ганебні заборони петербурзької цензури. Д-р В. Витвицький згадав статті про творчість М. Лисенка і І. Франка в газеті „Kurjer Lwowski". Цікаво було послухати згадку про відзначення 100-ліття М. Лисенка у Львові в 1942 році, яке притягнуло багато патріотів.

Композитор Леонід Грабовський звернув увагу слухачів на тісний зв'язок духовности політичних віршів Т. Шевченка з національним стилем композицій М. Лисенка. Л. Грабовський підкреслює, що твори М. Лисенка є під впливом народної думи, яка стала його „ґенеративною граматикою". І справді, зустріч М. Лисенка зі співцем-кобзарем Остапом Вересаєм поглибила знання і любов М. Лисенка до українських дум. Вивчивши репертуар о. Вересая, М. Лисенко написав реферат „Характеристика музичних особливостей українських дум і пісень, виконуваних кобзарем Вересаєм".

Галина Колесса, віолістка, внучка видатного композитора Миколи Колесси і правнучка визначного ученого зі світовим іменем в ділянці фолкльористики і літературознавства д-ра Філярета Колесси, живо описала сердечний зв'язок Ф. Колесси з М. Лисенком, який мав великий позитивний вплив на молодшого приятеля (Ф. Колессу). Під впливом М. Лисенка Ф. Колесса написав фахову працю про думи із записом на фонографі. В листах до Ф. Колесси М. Лисенко викладав теоретичні засади і стилістичний ґрунт українського музичного фолкльору.

Молодий талановитий диригент Тарас Павловський розгорнув тему: „Хорові твори М. Лисенка в контексті української духовної музики". Прелегент проаналізував „Камо пойду от лиця Твоєго, Господи" і молитву „Боже Великий Єдиний". Т. Павловський звертає увагу на конечність глибших студій в ділянці лисенкознавства і роздав публіці виготовлений ним список творів Лисенка і книжок про нього, які знаходяться в бібліотеках Північної Америки.

Дослідник світової бібліографії про українську музику Роман Савицький в своїй доповіді англійською мовою „М. Лисенко в англомовному музикознавстві" розказав про свої пошуки за відомостями про М. Лисенка в чужинецьких бібліотеках. Знайшлося доволі богато матеріялу про творчу працю різних музичних ділянок М. Лисенка. Але наші музики повинні мати більший вплив на ширення правильних інформацій про нашу музичну культуру, щоб негайно реагувати і домагатися спростувань, якщо знайдуться помилки в нашу некористь у чужих енциклопедіях.

Р. Савицький відчитав картку М. Лисенка до студента Ярослава Гординського, який брав активну участь в організуванню ювілейного концерту для М. Лисенка ще в 1903 році у Львові. Картка була вислана по ювілейному концерті в Києві, а на ній підписи 24 чільних діячів культури України.

Також Уляна Любович-Старосольська принесла світлину М. Лисенка, яку він присвятив її мамі Дарії Шухевич.

Після короткої перерви почався концерт.

Оперовий співак зі Львова Роман Цимбала заспівав Лисенкову обробку народної пісні „Ой з-за гори", два сольоспіви „Гетьмани" на слова Т. Шевченка і „Безмежнеє поле" І. Франка. Р. Цимбала, тенор, набрав ще більшої свободи голосу і милозвучністю повного звуку захопив публіку. До його вдалого виконання пісень причинився тонко-музикальний акомпаніямент Марії Цимбали.

Галина Колесса, віолістка, заграла Елеґію „Сум" М. Лисенка з повним співучим тоном і з глибоким відчуттям. Слухачі прийняли її гру і дискретний акомпаніямент Марії Цимбали теплими оплесками.

Яскравим талантом засіяла піяністка Людмила Марцевич, лавреат Першого Республіканського Конкурсу ім. М. Лисенка, професор Київської Консерваторії. Вона виконала Прелюдію з „Української сюїти", „Елеґію фіс-моль-Другу, Рапсодію „Думка-шумка" (всі твори М. Лисенка) і дві Прелюдії Левка Ревуцького. Її виконання позначається велико-українським розмахом, високим знанням речитативного стилю наших дум, дуже певної техніки. Акордово-октавова „Токката" Кос-Анатольського була блискучим надатком.

Ювілейну Конференцію і концерт успішно вела д-р Тамара Булат. Гідно і з правдивою пошаною відсвятковано композитора і громадського діяча, який посідає центральне місце в історії розвитку української музичної культури.

Дарія Гординська-Каранович

Округа УНС Трой—Олбані відбула Загальні збори

Вотервліт, Н. Й. (В. Літинський). — 20-го березня тут, в домі Українського Клюбу, відбулися Річні загальні збори, в яких взяли участь понад 30 союзовців з чотирьох відділів УНС. Головний Уряд репрезентували головний касир Олександер Благітка і головний радний Володимир Квас. Після формальної частини зборів вони в довших доповідях дали детальний звіт про успіхи, проблеми і пляни УНС в загальному.

П. Шевчук.

Головою зборів вибрано Миколу Філя. Звіти уступаючої Управи започаткував голова Округи Павло Шевчук. Він сказав, що минулий рік не був такий успішний у приєднанні членів, як попередні два роки, коли Округа здобула першість в організаційній ділянці. Все таки минулого року Округа виконала свою квоту на 47 відсотків, приєднавши 26 нових членів завдяки зусиллям таких союзівських активістів: В. Варшона (Відділ 266-ий) — 6 нових членів, Стефанія Гаврилюк (Відділ 88-ий) — 6, Павло Шевчук — 4, Михайло Савків — 4; Микола Філь — 3; Володимир Квас — 1; М. Маріяк — 1; О. Благітка — 1.

Короткі звіти із своєї активности дали секретар Округи Володимир Літинський і Володимир Варшона, касир. На внесок голови Контрольної комісії Михайла Савкова присутні одноголосно уділили абсолюторію уступаючій Управі.

Нова Управа на 1993 рік була вибрана в такому складі: П. Шевчук — голова, С. Гаврилюк і М. Філь — заступники, В. Літинський — секретар, В. Варшона — касир; Акцентій Урбан — організаційний референт; Контрольна комісія: М. Савків — голова А. Качан і Д. Коцан — члени. Номінаційна комісія: І. Удич — голова, І. Карабин і С. Мочульський — члени.

Несподіванкою для більшости була новина, що заступник голови М. Філь був відзначений за свою громадську діяльність грамотою, яку передав йому О. Благітка. Присутні прийняли цю новину оплесками.

На внесок В. Літинського, який очолює комітет, що гостинтиме 18 дітей, жертв Чорнобиля, цього літа, призначено 100 дол. із каси Округи на цю ціль.

Останнім словом перед закриттям зборів було повідомленням голови Окружного Комітету УККА Е. Наболотного, який запросив присутніх на доповідь віцепрем'єра України Миколи Жулинського, який прибув цього вечора на збори УККА.

Збори закінчилися традиційним прийняттям, яке підготували дружини союзовців.

ГЛУХІВ. У приміщенні Глухівського краєзнавчого музею в Сумській області відкрилася виставка канадського художника українського походження Василя Курилика за темою „Страсті Христові". Його твори привезли із Канади родичі з Глухова.

МІНІСТРИ ЗАКОРДОННИХ справ Аргентини і Бразилії підтримали Японію в її прагненні стати постійним членом Ради Безпеки ООН. „Ми сказали про це урядові Японії, — заявив на пресовій конференції голова бразилійського міністерства закордонних справ Фернандо Енріке Кардоза, який приїхав з колегами з Аргентини і Чіле. — Ми також вважаємо важливим, — продовжував він, — щоб серед постійних членів Ради безпеки були і представники країн, що розвиваються, в тому числі і країн Південної Америки". Рада безпеки налічує 15 членів — 10 тимчасових і п'ять постійних. З'єднані Стейти, Франція, Великобританія і Росія, яка зайняла місце колишнього СССР, стали постійними членами Ради Безпеки з першого дня існування ООН на правах держав-переможниць у Другій світовій війні.

У СОМАЛІ ПРИБУЛА ПЕРША група вояків бундесверу, яка налічує 45 осіб, — зв'язківців і саперів. Вони повинні підготувати умови для прибуття в район, розташований 300 км на схід від Моґадішо, основного контингенту бундесверу, який нараховує 1,600 військовослужбовців. Його прибуття в Сомалі очікують на початку липня.

ТАЙВАНЬ ОФІЦІЙНО починає кампанію за одержання місця в ООН поряд з Китайською Народною Республікою, яка від 1971 року офіційно репрезентує Китай в цій міжнародній організації. Про це заявив на пресовій конференції у Тайбеї міністер закордонних справ тайванського уряду Фредерік Цяньфу.

Ділимося сумною вісткою з українською громадою, що в суботу, 8-го травня 1993 р. з волі Всевишнього відійшов у вічність наш довголітній співробітник і голова Виставової Комісії Світової Виставки Українських Мистців, яка відбулася в ґалерії Канадсько-Української Мистецької Фундації в 1982 році

СВ. П.

СВЯТОСЛАВ ГОРДИНСЬКИЙ

— один з найвидатніших мистецтвознавців, відомий поет і маляр, літературний критик, дослідник і творець переспіву Слова о Полку Ігоревім, історик української культури, редактор і автор відомих монографій з ділянки українського мистецтва.

Похоронений на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Дирекція КУМФ

Замість квітів на могилу складаємо $500 на видання творів покійного.

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 18-го травня 1993 р. відійшов у вічність на 70-му році життя

наш дорогий

МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

бл. п.

ІВАН РИВАК

Залишив у глибокому смутку:

дружину — ІРЕНУ
дочку — МАРІЮ ПАВЛЯК з мужем РОМАНОМ
семеро внуків і
п'ятеро правнуків

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 21-го травня 1993 р. о год. 6:30 веч. в похоронному заведенні Музика, Чикаґо, Ілл.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 22-го травня із похоронного заведення о год. 10-ій ранку до собору св. Володимира й Ольги, а опісля на вічний спочинок на цвинтар св. Миколая.

Покійний був членом управи банку „Певність", ветераном та належав до організації СУМ і ООЧСУ.

Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 13-го травня 1993 р. по тяжкій та довгій недузі на 83-му році життя упокоївся в Бозі

наш найдорожчий

МУЖ, ТАТО І ДІДО

бл. п.

МИХАЙЛО ЗАРИЦЬКИЙ

ПОХОРОН відбувся в суботу, 15-го травня 1993 р. в церкві св. Володимира й Ольги в Чикаґо, Ілл.

Залишив у смутку:

дружину — ТЕОДОРУ
дочок —
НАДЮ НАГІРНУ з мужем ВОЛОДИМИРОМ
ОРИСЮ БОРИСЕВИЧ з мужем СЕМЕНОМ
внуків —
ТАЇСУ НАГІРНУ РАК з мужем АНДРІЄМ
СТЕПАНА БОРИСЕВИЧА
ДАНИЛА НАГІРНОГО
сестри —
СТЕФАНІЮ ПОГОРЕЦЬКУ з родиною
ПАВЛИНУ НІМИЛОВИЧ з родиною
МАРІЮ ІЛЬНИЦЬКУ з родиною
ОЛЬГУ ЛАВРІВ з родиною
та близьку і дальшу родину в Америці й Україні

Театральний фестиваль у Харкові

(Закінчення зі стор. 2)

зображує цей театр. Ці люди наче з неба впали до неіснуючого Совєтського Союзу, наче розминулися з історією.

Вистава „Чорна пантера і білий ведмідь" Винниченка в Харківському театрі ім. Т. Шевченка теж наче розминулася з Европою. Тут є подвійна проблема: поперше, сама п'єса слаба й неактуальна; Винниченко конче хотів написати „европейську" п'єсу, не знаючи насправді в той час Европи; подруге, режисерка А. Бабенко, теж не знаючи глибше Европи, переакцентувала мнимі елементи „европейськости", доходячи в деяких мізансценах до пародійности. В наслідок цього, вистава прямо не фокусувалася.

„Антігона" Жана Ануй в тому ж Харківському театрі ім. Т. Шевченка не зазнала кращої долі. Режисер, студентка дипломного курсу Г. Воротченко, не зуміла зсинтезувати окремі елементи вистави в стилістичну одність, і все це болюче розпадалося на очах. Тут могла бути теж проблема нерозуміння суті модерного.

Та найцікавіше те, що в „Чорній пантері" і в „Антігоні" грали, зовсім непереконливо, багато тих же акторів, що й у „Largo desolato" під режисурою М. Яремкова, де вони грали чудово. А це значить, що український театр в загальному має добрих акторів, але не має достатньої кількости добрих режисерів. А без доброго режисера нема доброго театру.

Глянувши назад підсумковим оком, можна сказати, що цей перший театральний фестиваль повно виправдав сподівання. Були там вершинні вистави, були й невдалі, але це характерне всякому фестивалеві. Найголовніше те, що фестиваль дав приблизний образ стану українського театру й унаглядпив його досягнення та недомагання. Фестиваль дав теж українським режисерам і акторам змогу порівняти свою роботу з театрами інших країн (І участь брали театри з Франції, Китаю, Німеччини, Росії, Еспанії, Австрії й Америки). А це значить дуже багато.

P. S. Висвітлення різних ролей Богдана Ступки відбудеться 4-го червня о год. 7 в галереї ОМУА, 136 Друга аве., 4-ий поверх.

А на фронті...

(Закінчення зі стор. 2)

іміграції. Колишні наїзники, як татари чи турки на Україні, напали і зникали, крім ґунів, а головно жидів, які шукали порятунку на Півночі після вигнання їх із Еспанії. Нинішні „наїзники" — це поселенці, які спасаються від голодової смерті.

А наїзди стають так масовими, що не тільки загрожують матеріяльному рівневі існування ситих народів Півночі, але самому існуванню цих народів як національних спільнот. ЗСА мали бути казаном для перетоплювання народів і рас то здійсниться їх історична роля. Треба мати тільки поважні сумніви що до результатів того змішування, воно проходило гладко доки йшлося про співіснування народів Европи. Стали проявлятися серйозні скреготи відколи прийшлось співжити з пришельцями з Азії та Африки.

Німеччина, Франція, Італія, навіть Англія, існували як однонаціональні державні твори. Англії було досить клопотів зі шотландцями і валійцями, не згадуючи про ірляндців. До особливо яскравих зударів приходить між „новоприбулими" і автохтонами у Німеччині та Франції. Творяться націоналістичні організації і партії, які західня ліберальна преса клеймить фашистськими і підносить крик. А це народ бажає тільки вдержати свою ідентичність і культурну самобутність.

Находять чорні хмари на досі національні держави Заходу. Південь здобуває їх спроквола без вистрілу. Це наїзд без програної у війні. А це таки війна. Похід голодного Півдня на сяк-так ситу Північ. Чи не спричинить цей похід зубожіння просперучої Півночі? Ця Північ старається усіми силами допомогти нужденному Півдневі всякими КАРЕ пакетами, як ось нині у Сомалії, та чи це вистане та й чи не вийде часом таке, що Північ збідніє, а й Півдня не спасе? Переселивши багато люду Півдня на Північ, навчиш їх працювати й будувати, як тому дали зачаток перші европейські поселенці в Америці? Та йдеться не тільки про матеріяльне зубожіння дотепершнього „американського раю". А що про культурний рівень після расової й всякої іншої „уравніловки"? Не досить того, що обсервуємо нині на вулицях американських міст, щоб виробити собі образ; а не забувати, що великі міста є дзеркалами культурного ніво держави і нації.

Від десятиріч йде війна на двох фронтах: Захід борониться перед Сходом, а Північ перед Півднем. Мабуть, легше було вийти переможцем у першій війні, чим утриматись у другій. А це перспектива невесела.

Йдеться про...

(Закінчення зі стор. 2)

рити разом із зацікавленими українськими поліграфістами спільне підприємство. На початку мета була вузенька — допомогти спеціялістам у Києві налагодити виготовлення ґумових валків для друкарських машин. Раніше вони в республіку надходили з Росії, з міста Курську.

Плян успішно здійснився. Дванадцять зацікавлених друкарень з об'єднань „Преса України" і „Поліграфкнига" утворили кооператив „Поліграфобслуга" і увійшли до спілки з Асоціяцією А. Севітта. В Києві її представляє інженер-поліграфіст Олександер Раскін, в Ню Йорку — технічний директор Адольф Штромберґ.

На цей раз А. Севітт і А. Штромберґ прийшли до редакції „Свободи" з новими ідеями. Вони хочуть значною мірою розширити взаємовигідні контакти з поліграфістами України, а також готові сприяти кожному американському підприємцеві, котрий орієнтований на співробітництво з українськими друкарнями. Створене в Києві спільне підприємство добре стало на ноги і тепер забезпечує великий комплекс послуг — від постачання і встановлення поліграфічної техніки до її експлуатації і ремонту. У список матеріялів, що їх спільне підприємство пропонує, входять не лише різні машини і механізми друкарської технології, але й папір, фарби, офсетна ґума, хемікати, фотографічні плівки та багато іншого. Щодо згадуваних ґумових валків, то американсько-українське підприємство вже володіє новим, набагато ефективнішим способом „обґумлення" цих валків і охоче поділиться ним з усіма бажаючими.

Для читачів причетних до розвитку бизнесів в Україні, подаємо адресу поліграфічної Асоціяції А. Севітта: Gate Group USA TM, Inc. 75 Varick St. Holland Tunnel Plaza, New York, N. Y. 10013 Tel.: (212) 966-8998.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Виступи відбиванкарів УСВТ „Ч. Січ"

Згідно з календарем відбиванкової Асоціяції Америки, район „Гарден-Емпаєр", в суботу, 3-го квітня, у Воррені, Н. Дж., відбувся черговий офіційний турнір, в якому учасниками були „А" і „АА"-клясові клюби і між ними чоловіча дружина „Ч. Січі". Протягом цілого дня ігри проходили у двох рівнорядних підгрупах, по закінченні яких увечорі пройшли чвертьфінальні, півфінальні і остаточно фінальні ігри.

„Ч. Січ" розпочала цей турнір перемогою з клюбом „Аксі" вислідом 15:11, 15:9, після чого наші відбиванкарі виграли з такими дружинами: Нюарк Біч Клаб — 15:5, 15:8, Воррен С-р ВК — 15:5, 15:11, і Воррен Д-р ВК — 15:13, 15:12.

У чвертьфіналі „Ч. Січ" елімінувала „АА"-клясовий клюб „Лест Колл" БК 15:11, 15:10. Не повезло нашим відбиванкарям у півфіналі, в якому вони зазнали поразки 9:15, 14:16. Остаточно „Ч. Січ" закінчила цей турнір на третьому місці. Трофей першуна здобув клюб „Лест Колл".

Склад „Ч. Січі": О. Гладкий, А. Стасюк, М. Завадівський, В. Кравець, Р. Кош, М. Дулин, Б. Іваськів, М. Бирбанк.

„Ч. Січ" УНС (юнаки) — Парсиппані СК (юнаки) — 4:1

Цими змаганнями, що відбулися в суботу, 3-го квітня, в Лівінґстоні, юнаки УСВТ „Ч. Січ" — УНСоюзу розпочали виступи на відкритій площі за чашу стейту. Будучи кращими технічно і меткішими фізично, наші юнаки елімінували своїх однолітків високим вислідом 4:1. Переможні голі здобули: Дупре (2), Вислоцький і Малічишин.

„Ч. Січ" УНС (юнаки) — Бриктавн СК (юнаки) — 2:1

У неділю, 4-го квітня, наша дружина була змушена відбути гру другої рунди за чашу Стейту, в якій цим разом на виїзді в м. Бриктавні перемогла місцевих юнаків вислідом 2:1. Не зважаючи на втому з попереднього дня, юнаки „Ч. Січі" подолали своїх чергових конкурентів, головно завдяки першорядній підготові, якою займалися протягом зимових місяців тренер Ігор Чупенко і провідник дружини Олег Колодій. Переможні ґолі в цих змагання здобув Джонс.

Склад „Ч. Січі" — УНС: Гарасим, Дельман, Д. Колодій, Джонс, Мандзій, Вислоцький, Равриш, Макена, Панас, Нівес, Бриско, Малічишин, Кігічак.

(от)

Тенісова слава України

Про сенсацію в тенісовому світі, що її в минулому році зробив Андрій Медведєв, ми вже писали у „Спортових вістях" „Свободи" в тому часі. Приємно, що цей 18-річний український тенісист продовжує приносити славу Україні і в цьому році. Коли на початку минулого року на просьбу НОК України Провід УСЦАК оформив фінансово в світовій і европейській тенісових федераціях Федерацію Тенісу України, тоді ще ніхто не знав, в якому тенісовому „світі" перебуває Україна. На відповідь довго не довелося чекати. Вперше чітко і ясно назва Україна прозвучала в минулому році на вімбдонському тенісовому корті поблизу Лондону, де виступили тоді Олена Брюховець і Натака Медведєва, сестра Андрія. Після того „паличку тенісової штафети" цілком перейняв Андрій, який гідно репрезентує Україну на міжнародній арені й досі. А почав Андрій успішно виступати від відкритого чемпіонату Франції в 1992 році, далі вийшов першуном в Ґенуї, Італія, і після цього в Штутґарті, Німеччина. Завдяки цим осягам Андрій переступив щаблі ранґування із сотого на сороковий у світі. Тож не дивно, що після такого злету Андрієм зацікавилася світова преса. Задимлені русофільським чадом, деякі визначні журналісти в зустрічах з Андрієм, між іншим, питали його, чи в майбутньому він репрезентуватиме Україну, чи Росію?" „Ні, ні!, — холоднокровно, але рішуче запевнив зацікавленого журналіста Андрій, — я буду й надалі захищати кольори України у всіх майбутніх міжнародних змаганнях".

З перспективи більше одного року, треба сказати, що Андрій не тільки захищає кольори України, але і приносить їй через цю ділянку спорту велику славу. У спортових телевізійних, радієвих і пресових рецензіях та вістках, поруч імени Андрія завжди прославляється назва його Батьківщини Україна.

Недавно Андрій додав до свого вже солідного баґажу здобутків два чергові. Взявши участь в міжнародному турнірі в Есторіль, Портуґалія, Андрій здобув перше місце. У фіналі він переміг відомого професіоналіста Карла Новачека вислідом 6:4, 6:2. Після цього на початку квітня Андрій вийшов першуном у Барсельоні, Еспанія, де у фіналі переміг популярного тенісиста Еспанії Серджі Бруґеру вислідом 6:7(7:9), 6:3, 7:5, 6:4.

Очевидно, завдяки своїм перемогам Андрій здобуває поруч трофеїв і слави Україні теж фінансові нагороди, які тепер вже не йдуть до банків Росії. Недавно в пресових повідомленнях були опубліковані фінансові нагороди, що їх в цьому році (до 11-го квітня) здобули тенісисти-професіонали. Серед 50 імен наш Андрій займає восьме місце у світі із сумою 306,328 дол. виграних нагород, після Джіма Курієра (672,859 дол.). Піта Сампраса (521,377 дол.), Міхаеля Стіча (506,742 дол.).

О. Твардовський

УСЦАК — Стипендійний Фонд Оксани Баюл (пожертви від 26-го березня до 8-го квітня)

341 дол.: збірка проведена на Окружному з'їзді Союзу Українок Америки у Філядельфії, збірщик — Лідія Дяченко, 100 дол.: Ірена і Я. Іванці, Зенон Масловський, Богдан Турченюк, д-р Т. Тресевич, Стефан Кушнір, Йосифина Нємчук, Орест М. Припхан; 50 дол.: Осип Фіріщак, Роман Піґуляк, Ярослав й Іванна Коструби, Терентій Єзерський, Христя і Лоріяна Порочняки, Рута-Христина Чолган, Ігор Поточняк, д-р Роман Слиж, Теодозія Богонович, Нестор Когут, Іван Гальчук (Канада), Катерина Баран, Юрій Сальський (Канада), Віра і Теодозій Сендзіки; 30 дол.: Михайло Слободинський, Богдан Кудрик, Василь Орищак; 25 дол.: Мирон Харина, Марґарет Гриця, Лідія Сушко, Антон Піщак, д-р Стефан Самбірський, Володимир Лизогуб, д-р Ярослав Рожанковський, Люся Яськів, Семко Ришитівський, Теодор Коваль, Василь Пасічняк, Катерина Денисенко, Клавдія Білон, Михайло Диміцький, Олександра Воробкевич, Ірена Бодруґ, Марія Ґабода, Роман Прийма, д-р Зенон Жизномирський, Олександер Гірняк, Люба і Мирон Чолгани; 20 дол.: К. і Іванчуки, Осип Труш, Петро Велечко, Стенлі Бертчук, Марта М. Мацілинська, Едвард Жарський, Іван Гранківський, Микола і Марія Луцькі, Іван Лисенко, Володимир Наґірний, Ольга Дубик; 15 дол.: Параскевія Пашко, Михайло Семенець, Оксана Шандор, Антон Роман; 10 дол.: Петро Матула, Неоніля Сасик, Марія Ґерун, Анна Сасик, Марта Сливка, Тарас Волянський, Микола Заяць; 5 дол.: Стефан Рубаш; 4 дол.: Ярослав Штойко.

Всім шановним жертводавцям щире українське спасибі! Хто наступний? Просимо далі слати свої пожертви на: „УСЦАК — Стипендійний Фонд Оксани Баюл". USCAK — Oksana Baiul Scholarship Fund, 680 Sanford Ave. Newark, N. J. 07106.

ВІД 1-ГО ЛИПНЯ ТИМЧАСОВИМ президентом Пенсильванського університету буде Клер Мінцер Феґін, яка прийде на місце д-ра Шелдона Гекнея, що його президент Билл Клінтон іменував на посаду директора Крайової фундації наділів для гуманітарних наук. Члени університетського правління запевняють, що до 1994 року буде призначено постійного президента університету.

ЗАКЛИК

Шановна українська громадо!

Як відомо із світової преси, нові докази категорично свідчать про велику несправедливість американського департаменту юстиції (ОСІ) у фальшивому оскарженні Івана Дем'янюка. Вже у 1978 р. ОСІ мав конкретні дані, що І. Дем'янюк не був катом в Треблінці, але все таки започаткував і вперто продовжував судовий процес проти нього.

Минулого літа федеральний апеляційний суд 6-ої округи у Синсиннаті, Огайо, із своєї власної ініціятиви наново відкрив справу видачі І. Дем'янюка до Ізраїля. Такий крок без прецеденту в історії американського права. У своєму розпорядженні федеральний суд зазначив, що зробив це рішення, бо „зайшли серйозні питання щодо поведінки американських прокураторів". Цей суд має право уневажнити видачу Дем'янюка і тоді Ізраїль, згідно з умовами договору з ЗСА, буде змушений відіслати підсудного до Америки.

Справа Дем'янюка вже тягнеться 15 років, емоційно і фінансово вичерпуючи його родину, котра наполегливо працює в його обороні. Українська діяспора жертвенно підтримувала цю працю. На жаль, знайшлись особи, котрі, без жадної фахової підстави критикували професійну оборону і своїми наклепами довели до повного краху фонду оборони.

Нарешті прийшла велика нагода закінчити цю несправедливість проти І. Дем'янюка. Було б ще більш несправедливим, якщо в моменті коли цілий світ, включно із Ню Йорк Таймсом, закликає до оновленого повного розгляду цієї справи, родина Дем'янюків не мала фондів щоб нарешті захистити свого батька. Їм треба негайної щедрої фінансової допомоги. Просимо висилати ваші датки безпосередньо на нижче подану адресу — це є єдиний фонд допомоги оборони Дем'янюка: John Demjanjuk Defense Fund, P.O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192.

Едвард Нишник, голова, Фонд Оборони Дем'янюка

Адв. Андрій Филипович
Адв. Михайло Варис, мол.
співголови Комітету оборони при Українсько-Американському Товаристві Адвокатів

УТОЧНЕННЯ

Як повідомила Крайова управа Братства кол. Вояків І УД УНА у ЗСА, на бенкеті під час відзначення 50-річчя створення Стрілецької Дивізії „Галичина" („Золотий ювілей Дивізії 'Галичина'", „Свобода", 19-го травня 1993, стор. 3) проф. Іван Коропецький та Осип Труш були нагороджені „Золотим хрестом за спеціяльні заслуги": проф. І. Коропецький — за наукову діяльність та допомогу Україні, а О. Труш — за журналістичну працю та збереження архівів Українських Січових Стрільців.

На бенкеті були присутні колишні дивізійні медсестри Галина Кандюк та Стефанія Лаба.

НЕ ТОЙ РІК...

В рубриці „Листи до редакції" з 11-го травня (ч. 88) нашого щоденника „Яким повинен бути СКВУ?" треба у другому відступі читати: „Я. Скрипник, перший заступник президента СК—ВУ, під час пленарної сесії Секретаріяту (1—2 травня 1992 р.), а не 1993 р., як помилково подано. — Ред.

● РОЗШУКИ ●

Родина ДІДИКІВ
з м. Хмельницького розшукую своїх родичів, котрі під час Другої світової війни були вивезені до Німеччини, а звідти після закінчення війни потрапили до ЗСА. Писати на адресу
Inna Sigalov
1418-F Taney Avenue
Frederick, Maryland 21702
Тел.: (301) 662-7531

Мешканка Полтави
Королюк Марія Володимирівна
розшукує двох рідних братів своєї бабці:
САМБОРА МИКОЛУ МИКИТОВИЧА І САМБОРА ГРИГОРІЯ МИКИТОВИЧА
що понад 80 років тому виїхали із с. Сороцьки Тернопільської обл. до ЗСА і проживали у Філядельфії. Писати на адресу:
Україна, 314004
м. Полтава - 4, буд.1, кв. 73
Королюк Марія Володимирівна

Отець Микола Сільвеструк
з Житомира пошукує свою родину —
МАРІЮ І ГРИГОРІЯ ІВАНЮКІВ.
Марія — рідна тітка о. Миколи. Походять з с. Малі Юначки Староконстантинівського повіту, волинської губернії. Виїхали з Волині в 1914 р. Їх адреса була: J. Evinuk, 97 Blossom Street, Lynn, Mass. USA. Якщо хтось має якусь інформацію пишіть на адресу:
Mrs. Katherine Malisky
204-1002 — 108th Street
North Battleford, Sask., S9A 2A9
Canada